

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ET, występujący jako syndyk masy upadłościowej Air Berlin PLC&Co. Luftverkehrs KG

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

Artykuł 3e dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE, zmienionej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2392 z dnia 13 grudnia 2017 r., należy interpretować w ten sposób, że liczba uprawnień do emisji gazów cieplarnianych przydzielonych nieodpłatnie operatorowi statków powietrznych powinna, w przypadku zaprzestania przez tego operatora prowadzenia działalności lotniczej w danym okresie rozliczeniowym w handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, zostać zmniejszona proporcjonalnie do tej części tego okresu, w której działalność ta nie jest już prowadzona.

(¹) Dz.U. C 255 z 3.8.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 27 stycznia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – Fondul Proprietatea SA/Guvernul României, SC Complexul Energetic Hunedoara SA, w likwidacji, SC Complexul Energetic Oltenia SA, Compania Națională de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” SA

(Sprawa C-179/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Rynek wewnętrzny energii elektrycznej – Dyrektywa 2009/72/WE – Artykuł 15 ust. 4 – Dysponowanie priorytetowe – Bezpieczeństwo dostaw – Artykuł 32 ust. 1 – Swobodny dostęp stron trzecich – Gwarantowany dostęp do systemów przesyłowych – Dyrektywa 2009/28/WE – Artykuł 16 ust. 2 – Gwarantowany dostęp – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Artykuł 108 ust. 3 TFUE – Pomoc państwa]

(2022/C 119/11)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fondul Proprietatea SA

Druga strona postępowania: Guvernul României, SC Complexul Energetic Hunedoara SA, w likwidacji, SC Complexul Energetic Oltenia SA, Compania Națională de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” SA

przy udziale: Ministerul Economiei, Energiei și Mediului de Afaceri

Sentencja

1) Artykuł 32 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przyznaniu przez państwo członkowskie prawa gwarantowanego dostępu do sieci przesyłowych niektórym producentom energii elektrycznej, których instalacje wykorzystują miejscowe paliwa jako źródła energii pierwotnej w celu zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, o ile owo prawo gwarantowanego dostępu opiera się na obiektywnych i racjonalnych kryteriach i jest proporcjonalne do zamierzonego uzasadnionego celu, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.

- 2) Artykuł 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że szereg środków wprowadzonych decyzją rządową, polegających na priorytetowym dysponowaniu przez operatora systemu, którego kapitał jest w większości własnością państwa, energią elektryczną wytwarzaną przez niektórych producentów energii elektrycznej, których instalacje wykorzystują miejscowe paliwa jako źródła energii pierwotnej, na gwarantowanym dostępie do sieci przesyłowych dla energii elektrycznej wytwarzanej przez instalacje wspomnianych producentów oraz na obowiązku świadczenia przez tych producentów na rzecz operatora systemu usług pomocniczych o określonej ilości megawatów, co uprawnia ich do dostarczania tej ilości po z góry ustalonych cenach, uznawanych za wyższe od cen rynkowych, może zostać uznany za „pomoc państwa” w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. W takiej sytuacji taki szereg środków należy uznać za nową pomoc, która jako taka podlega obowiązkowi uprzedniego zgłoszenia Komisji Europejskiej, zgodnie z art. 108 ust. 3 TFUE.

(¹) Dz.U. C 297 z 7.9.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 stycznia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky – Republika Czeska) – VYSOČINA WIND a.s./Česká republika – Ministerstvo životního prostředí

(Sprawa C-181/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2012/19/UE – Zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny – Obowiązek finansowania kosztów gospodarowania odpadami pochodzącymi z paneli fotowoltaicznych – Skutek wsteczny – Zasada pewności prawa – Niewłaściwa transpozycja dyrektywy – Odpowiedzialność państwa członkowskiego]

(2022/C 119/12)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší soud České republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: VYSOČINA WIND a.s.

Strona pozwana: Česká republika – Ministerstvo životního prostředí

Sentencja

- 1) Artykuł 13 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE) jest nieważny w zakresie, w jakim przepis ten nakłada na producentów obowiązek finansowania kosztów gospodarowania odpadami pochodzącymi z paneli fotowoltaicznych wprowadzonych do obrotu w okresie od dnia 13 sierpnia 2005 r. do dnia 13 sierpnia 2012 r.

Artykuł 13 ust. 1 dyrektywy 2012/19 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, które nakładają na użytkowników paneli fotowoltaicznych, a nie na producentów tych paneli, obowiązek finansowania kosztów gospodarowania odpadami pochodzącymi z rzeczonych paneli wprowadzanych do obrotu od dnia 13 sierpnia 2012 r., czyli od dnia wejścia w życie tej dyrektywy.

- 2) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż państwo członkowskie przyjęło przepisy sprzeczne z dyrektywą Unii przed przyjęciem tej dyrektywy, nie stanowi sama w sobie naruszenia prawa Unii, ponieważ dopóki dyrektywa ta nie stanie się częścią porządku prawnego Unii, dopóty nie można uznać, że osiągnięcie przewidzianego w niej rezultatu jest poważnie zagrożone.

(¹) Dz.U. C 222 z 6.7.2020.